

FOCIDRUKKER

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 23. szám, 2019. június 7.

Hosszú idő után Magyarország miniszterelnöke maradéktalanul őszinte gesztussal ajándékozta meg a nyilvánosságot, amikor Csíkszereda helyett Madridba ment el, egy BL-mérkőzésre. Ebből mindenki azonnal megérthette, hogy ha neki egy keresztény esemény és egy focimeccs között kell választania, akkor ő gondolkodás nélkül a focimeccset fogja választani. Még akkor is, ha a keresztény eseményt történetesen maga a pápa jegyzi.

Gondolnánk, ez azért elég jelentős fordulat. Hiszen ha kiderül, hogy tud ő igazat is mondani, attól kezdve a közvélemény mást se tesz majd, mint egyfolytában csak ezt várja el tőle. Emellett akár már a repülőtéren hatalmas virágcsokorral fogadják őt a legkülönbélebb egyházi küldöttségek, kifejezve örömeiket és hálájukat, amiért végre kertelés nélkül ráállt a saját vágányra. Mert ugye ettől kezdve ők sem kényszerülnek arra, hogy zavaros és esetleges hatalmacskákhoz igazítsák a maguk ennél elvontabb feladatait. Hiszen a kereszténységnek éppen az az egyik legfontosabb alapelve, hogy a hit, a vallás univerzális értékei semmiképp sem használhatók fel a földies hatalmi érdekek szolgálatára.

Furcsa mód azonban ezt a gesztusát senki sem értékelte, s egyetlen pillanatnyi ünneplésben sem volt része. Ember nem kiáltott fel, de még egy árva kommentben sem, legalább a fészen, hogy „hé, álljon már meg a világ! Hiszen ebben most nincs semmi hazudozás, köntörfalazás! A miniszterelnök úr megmutatta, hogy hiszen ő nem is vallási vezető, hanem vérbeli futballdrukker, örvendjete!” Nem, semmi ilyesmi nem történt, s a két, egymásnak feszülő blokk is ugyanott folytatta a disputáit a fészen, ahol abbahagyta. Mintha meg sem szűnt volna, hogy az ország egy szakrális ideológia foglya.

Az egyik oldal egyfolytában csak arról beszélt, hogy íme, most látszik igazán, hogy a miniszterelnök mennyire nem igazi keresztény, hanem csak ál-, és több hozzászóló is volt, aki ezt a nyomaték kedvéért két I-lel írta: „állkeresztény”. A másik tömb pedig azt bizonygatta, hogy igenis Orbán az, aki eldönti, melyik pápa jó pápa, és melyik nem az. Ez most egy rossz pápa, koszos arabok lábát csókolgatja. Ellensége a kereszténységnek, meg sem érdemli, hogy Orbán odamenjen. „Misézzen a liberális maffiának!” – küldték át a másik oldalra a pápát, de arról ők sem ejtettek egy árva szót sem, hogy aznapról viszont Orbán is nyíltan egy másik pályán játszik, és nem a kereszténységén. Vagyis mindenki változatlanul úgy beszélt tovább, mintha ezt az egészet mégis a kereszténység szemszögéből kéne nézni, és nem, mondjuk, onnan, hogy mi a teendő, ha az országnak egy par excellence futballdrukker a vezetője, aki ezt a választásával őszintén közhírré is teszi.

És mivel ez így történt, hazatérve a madridi bajnokságról Orbánnak sem lesz semmi oka arra, hogy komolyan vegye ezt a szokatlan gesztusát, és esetleg rászokjon a valódi identitása mutogatására. Megfigyelőszolgálat is csak azt jelenthette neki, hogy az őszinteségétől sehol semmi meg se rezdült. Mehetnek tehát a dolgok továbbra is úgy, ahogyan eddig mentek. Nyugodtan visszaveheti magára a vallási vezető mezét, és nyomhatja tovább az összes hazugságát. A népek itt szinte szomjaznak a hazudozását, úgyhogy tegye csak, ahogy szokta: meg sem érdemlik, hogy őszinte legyen velük.